

AMAÇ İNSAN'DIR, PARTİ VE DERNEK ARAÇTIR.

VATAN VE MİLLET AMAÇ; DEMOKRASİ VE LAİKLİK ARAÇTIR.

□□□□□□□□

Kalıcı olan ve değişmez özelliği taşıyan inancımızın genel esasları, temel insan hakları ve vatandaşlarımızın ihtiyaçlarıdır. Zamanın şartlarına ve standartlarına göre bu temel esaslara uygun olarak yapılan kanun ve kurumlar için ise, "değişme ve gelişme" kaçınılmazdır. Ve yine bu insani hedeflere ulaşmak üzere ülke ve bölge şartlarına göre kurulan ve hizmet yolunda kullanılan, dernek, dergi, vakıf ve parti gibi oluşumlar ise nihayet birer araç durumundadır ve asla amaç haline sokulmamalı ve hele "kutsal" yerine konulmamalıdır.

"Siz (sadece Müslümanlar için değil bütün) insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmet oldunuz. (Çünkü siz, ülkede ve yeryüzünde) Ma'rufu (Hakkı ve hayrı) yürütecek, münkeri (zulmü ve kötülükleri) önleyecek (bir Adil Düzen kurmaya) çalışırsınız. Ve Allah'a (tam) iman edip (bağlanırsınız). Kitap Ehli de inanmış olsaydı, elbette kendileri için hayırlı olurdu. İçlerinden (bazı) iman edenler vardır, fakat çoğunluğu fıska sapanlardır"[1] ayetin de ifade buyrulduğu gibi, biz sadece kendimizin, ailemizin, yakın çevremizin veya tarikat ve parti üyelerimizin değil, hatta yalnız Müslümanların da değil, bütün insanların haklarını ve hürriyetlerini koruyacak ve kimden gelirse ve kime karşı yapılırsa yapılsın her türlü zulme ve sömürüye mani olacak güçlü ve güvenilir bir düzeni kurmaya memur ve mecburuz... İşte bu amaca ulaşmak üzere oluşturulan çeşitli organize ve otoriteler sadece birer araçtır... Ama bunlar amaç yerine koyulunca, sadece kendi mensuplarına hizmet eder bir konuma gelmekte ve haliyle yozlaşma ve kokuşma başlamaktadır. Bu anlamda siyaset ve parti de çok önemli ve özellikli bir araçtır. Asıl amaç ise ülkemizde ve yeryüzünde barış ve adalet düzeni kurmak ve uygulamaktır. Zira, Adil bir Düzen, yalnız Müslümanların değil, bütün

insanlığın ihtiyacıdır. Böylece İlayı Kelimetullah gerçekleşecek ve Rabbimizin rızasına erişilecek ve insanlar huzur ve hürriyete ulaşacaktır.

Bu amaçla kurulan parti, vakıf, dernek ise inancımıza ve insanımıza hizmet için kanuni kurum oluşturmak, gönül erlerini organize etmek, eğitmek, denemek ve geleceğe hazırlamak gibi çok önemli fonksiyonlar üstlenen bir araç konumunda ve ideallerimizin kabuğu durumunda oldukları için bunlar da bir gün ömrünü tamamlayacak, özelliğini yitirip tarih literatürüne girmiş olacaktırlar.

Bu tabii gelişme ve değişmeyi bir bademe benzetmek uygun olacaktır:

Örneğin siyaset sahnesinde Milli Nizam baharda açan badem çiçeği gibiydi... Meyve tomurcuğu oluştu ve çiçek düştü... Milli Selamet,
çağlanın yeşil kabuğu yerindeydi... O da görevini yerine getirdi ve sonunda yarıldı ve döküldü.

Refah ise

asıl özü içinde taşıyan sert kabuk benzeriydi... Önemli oluşumlara araç ve köprü görevi üstlendi. Uzun yıllar bu fonksiyonunu icra etmiş ve hayırlı hizmetler yürütmüştü. Artık her kesimden ve herkesin Refah'a yönelmesi ve Milli Görüş'ün iktidara yürümesi karşısında duyulan bazı rahatsızlıklar ve sıkıntılar, bu kabuğun giderek dar geldiğine ve özünü ortaya çıkarmak üzere ileride belki de yeni bir değişim hazırlandığına bir işaretir” tespitleri aynen gerçekleşmiştir. Ardından aynı hareket

Fazilet

'le yoluna devam ederken

“Fazilet bile bir kan ve kılıf değişimine uğrayabilir”

denmiş, bu da gerçekleşmiş ve Fazilet

Saadet

'e evrilmiştir. Hatta: “

Saadet'te de bir süzülme ve saflaşma yaşanabilir”

tahmin ve tahlillerimiz de zuhur etmiştir. Öyle umuyoruz ki, Milli Görüş'ün, sadece Müslümanları değil, tüm insanlığı kuşatıp kucaklayacak ve kutlu projeleri, inşaallah Milli Çözüm gayret ve istikametinde hedefine erişecektir.

Bütün hedefi ve hesabı; bağlı bulunduğu tarikat, meşrep, dernek veya parti vasıtasıyla bazı makam ve menfaatlere kavuşmak olan, veya iyi niyetle de olsa sadece kendi meşrep ve mensuplarının saadetini amaçlayan kimselerin maddi ve manevî kazancı, bu amaçları ile sınırlı kalacaktır. Ama Allah'ın rızasına ve insanların duasına kavuşmak üzere, onun bütün kullarına iyilikte bulunmak ve bu maksatla yeryüzünde Adil Bir Düzeni kurmak

amacıyla yola çıkanlar dernek, vakıf, parti gibi kurumlara sadece bir araç gözüyle bakanlar ve asıl kazancın cihat şuuru ve teşkilat huzuruyla çalışmak olduğunu kavrayanlar elbette daha kârlı çıkacaktır. Yanlış anlaşılmasın. Amaçlarımıza ulaşmak için bu tür araçları hazırlamak ve kullanmak elbette şarttır. Çünkü vasitasız vuslat olmayacaktır. Hatta devlet ve hükümet imkânlarını Hakkın ve halkın hizmetinde kullanabilmek niyetiyle ve ibadet gayretiyle kurulan zahirde parti görünümündeki vasıtalar içerisinde cemaat ve itaat disipliniyle çalışmak lazımdır. Hizmet ve mesuliyetten kaçmaya, **“bunlar araçtır, amaç değildir”** deyip kaytarmaya asla bahane yapılamayacaktır.

Bizim asıl vurgulamak istediğimiz parti dahil hiçbir kurum ve organize amaç haline getirilmemeli, bunlar birer araç olarak görülmelidir. Ve İslam bunlara göre değil, bunlar İslam'a göre değerlendirilmelidir. Ve aynı hizmet ve hareket içindeki görüş ayrılıkları, gönül ayrılığına, kafa farklılıkları, kalp düşmanlığına dönüşmemelidir. Meşrep, tarikat ve dernekler için kendi bağlılarını ön planda tutmak ve sınırlı bir saha içinde kalmak bir dereceye kadar normal görülse de, bu durum Adil Bir Düzeni hedefleyen siyasi parti için asla doğru değildir. Bu hareket sadece kendi taraftarlarına bazı imkânlar sağlamak üzere kurulmuş bir parti şeklinde düşünülmemelidir. Bu düşünce partiyi küçültecek ve diğer partilerden biri durumuna düşürecektir. Velhâsıl, bu hareket Yeni Bir Dünya için kabuk değiştirecek ve inşaallah bu zihniyet, büyük bir medeniyete dönüşecektir.

Zira, zaten parti bir amaç değil, sadece bir araçtır... Amaç, Allah'ın rızası, insanların duasıdır. Ne var ki böylesi insani amaçlara hizmet eden araçların da elbette önemli ve gerekli olduğu unutulmamalıdır. Bu arada, parti ve benzeri kurumlar hayırlı hizmetlere birer araç olarak kullanıldığı gibi... Çok daha önemli hazırlıkları dikkatlerden kaçırmak ve zaman kazanmak üzere de yararlanılır. Hatta içimize sızabilecek münafık ve hain tipleri oyalamak için, gerektiğinde paravan bir kurum olarak da faydalıdır. Parti bir araç olduğu gibi, *laiklik ve demokrasi* gibi kurum ve kavramlar da birer araçtır. Amaç: Ülkenin bütünlük ve bağımsızlığı ve milletin huzurlu ve onurlu yaşamasıdır. Laiklik ve demokrasiye sahip çıkmak adına, ülkemizi ve geleceğimizi tehlikeye atmak, eğer gaflet ve cehalet değilse, mutlak hıyanet anlamı taşır.

İnsana Kabalık Değil, Kibarlık Yakışır; Politik ve Demokratik Mücadelede de “Yapıcı ve Yatıştırıcı” Olmak Lazımdır!

Kibar: Arapça Kebir (büyük) kelimesinden türemedir. Aklen ve ahlâken büyük kimselere, olgun ve dolgun kişilere yakışan davranış biçimine denir. Kibarlık; ince düşünceli, terbiyeli, nazik ve edepli anlamına gelir ve en önemli adabı muaşeret (sosyal yaşam

ilişkileri) prensibidir. Kibarlık:

- **Edepli**; yani terbiyeli, hayâ sahibi ve dikkatli.
- **Erdemli**; asaletli, karakterli ve yüksek meziyetli.
- **Efendi**; ağırbaşlı, vakarlı ve sükûnet ehli olmayı gerektirir.

Bunun yanında:

- **Nezahet**; titizlik, incelik ve yufka yüreklilik, nezihlik.
- **Nezafet**; temizlik, tertip, ruh güzelliği, naziflik.
- **Nezaket**; naziklik, saygı ve sevgi, kibarlığın en önemli özellikleridir.

“O vakit, Allah’tan bir rahmet ile onlara yumuşak davrandın, şayet kaba ve katı yürekli olsaydın, hiç şüphesiz etrafından dağılıp giderlerdi. O halde onların kusurlarını affet, başışlanmaları (ve ıslah olmaları) için dua et. (Cemaat ve teşkilata ait) İşlerde onlara danış. (Ama) Artık (kesin) kararını verdiğin zaman da, Allah’a güven (ve işe başla). Çünkü Allah tevekkül edip Kendine sığınanları sevmektedir.”[2] ayeti kerimesi,

“Rahman’ın (akıllı ve hayırlı) kulları, gezip dolaştıkları yerde, münasip ve mütevazî yürürler... Bilgisiz ve görgüsüz kimseler, kendilerine sataştıklarında onlara: “Selametle (barış ve güvenlik içinde olun...)!” derler...”[3] ayetleri, katılıktan, kabalıktan ve kavgacılıktan uzak durmamızı öğütlemektedir. Allah için kızmamız ve sert davranmamız gereken durumlarda bile, yularımızın nefsimizin ve şeytanın değil, vicdanımızın elinde olmasına dikkat etmelidir.

•**Güleç tavırlı, •Güzel tarzlı ve •Gönül alıcı kişiler** sayılıp sevilir. Hz. Peygamber Efendimizin: **“İnsanlara güler yüz göstermek sadaka yerine geçen bir güzellik ve iyiliktir”** buyurmaları bunun içindir.

Kibarlık;

• **İnce düşünceli olmayı:** Karşımızdaki insanların psikolojik durumlarını, sıkıntılarını, onları yanıltmaya zorlayan sorunları hesaba katarak yaklaşmayı.

• **İffetli davranmayı:** Herkesin namus ve şerefine, haysiyetine ve izzeti nefesine riayetkâr bulunmayı.

• **İltifat ehli olmayı:** Ailemiz, talebemiz, müşterimiz, cemaatimiz... Kim olursa olsun herkesi onore etmeyi, önce iyi hallerini överek, kötülüklerini düzeltmeyi önemsemek ve kimseyi (mutlaka hak etmedikçe) kırıp dökmek anlamına gelir.

• **Kibar insanlar; sabırlı, saygılı ve sağduyu sahibi kimselerdir.**

• **Kendine özgüveni olan, özverili davranan ve özeleştiri yapan kişiler, haliyle kibar ve nazik hareket edecektir.**

• **“Beyanül lisan, aynıyla insan”** (yani insanın konuşma tarzı onun iç dünyasını yansıtır) bu gerçeğin ifadesidir.

• **Beylik, efendilik; insanın sözünden sohbetinden bellidir. “Bülbülle bir hoş, kem dille baykuş”**

Evet, bir insanın konuşma tarzı ve tavrı, onun anlayış ve ayarını yansıtır. Bu nedenle konuşma ve yazılarımızda mahalli ve kaba şivelerden, ayıp ve argo kelimelerden, kötü ve çirkin çağrışımlar yaptıracak deyimlerden dikkatle sakınmalıdır. Her lafımızın ve davranışımızın görevli meleklerle kameraya alındığını, hayatımızın her anının Allah'ın huzurunda yaşandığını ve bir gün hepsinin yüzümüze vurulacağını asla aklımızdan çıkarmamalıdır.

Unutmayalım ki: • Dil, kalbin tercümanıdır. • Dil, karakterin aynasıdır. • Dil yarası, ok yarasından ağırdır.

Öyle ise dostlar; • Sert değil yumuşak davranmalıdır. Çünkü kaba lokma tükürükle öğütülüp hazır hale getirilmeden yutulursa insanın boğazında kalır ve midesini ağrıtır.

• Sivri değil, yuvarlak söz kullanmalıdır. Yani sözün erkeğini değil dişisini konuşursak, haliyle muhatabımıza batmayacak ve nefsinı kabartmayacaktır. Örneğin: “Sen çok aşağı ve bayağı bir insansın” yerine “Bu tür haksız ve yanlış davranışlar insanı küçük düşürür ve zor durumda bırakır” daha etkili ve verimli olacaktır.

• Muhatplarımızı suçlamak yerine onlara sahip çıkmalıdır. Böyle yaparsak kendisini sevip desteklediğimizi ve iyiliğini istediğimizi anlayıp bize güvenecek ve eleştirilerimize öfkeyle karşı çıkmayacaktır.

Yunus Emre'mizin buyurdıkları gibi:

“Söz ola, kestire başı

Söz ola, kese savaşı

Söz vardır, zehirli aşı

Yağ ile bal eder, hak söz.”

Ancak; din ve devlet hainlerine, bazı azıtmış ve kendilerini şeytani amaçlarına adanmış azınlık kesimlere, şımarıklık ve taşkınlık yapan kimselere, hak ettikleri şekilde okkalı ve oturaklı uyarılar yapılması da, yine bir tebliğ kuralıdır. Çünkü açık haksızlıklar ve ahlâksızlıklar karşısında susmak, suçlu ama güçlü odaklardan korkup pusmak, Hz. Peygamberimizin ifadesiyle, “DİLSİZ ŞEYTANLIKTIR!”

□□□□□□□□

ŞİİR: DİLİNİ DİZGİNLE

□□□□

Dil var; yalar sağaltır; dil var yaralar

Dil var, sarar bağlar; dil var paralar

Dil var, aklar paklar; dil var karalar

Tatlı dile her dem, itibar olur!

□□□□□□□□

Yazar Ahmet AKGÜL
16 Ekim 2020

Bir tatlı söz, bin acı köz söndürür

Bir acı söz, bin tatlı öz öldürür

Bir fitne dil, nice yiğit gömdürür

Vicdan ehli dürüst, hem kibar olur!

□□□□

Dikkat, ömür kısa; hayat pusludur

Nefis berbat; şeytan, şer kapusudur

Diline sahip çık, gizli pusudur

Kem sözü saklarsan, kehribar olur!

□□□□□□□□

Haksızlığa susmak, münafıklıktır

Hainle zalimle, mutabıklıktır

Tebliğde kibarlık, muvafıklıktır

Haddi aşan herkes, bir barbar olur!

□□□□□□□□

Kem söz sahibini, esir edecek

Tatlı dil azını, kesir edecek

“Kavli leyyin” kalbe, tesir edecek

Sakin ol ki, zorlayan; bil cebbar olur!

□□□□□□

Delilik velilik, dilden bellidir

Kimi vakur, kimi; çifte tellidir

Asil kişi edep, irfan ehlidir

Saygısız dışlanır, hep kopar olur!

□□□□□□□□

Kabalık ve Basitlik Karakteri Nasıl Ortaya Çıkmaktadır?

Allah'ın yüceliğini hakkıyla kavrayan bir insan, yaptığı işlerin her aşamasında yüksek bir ahlâk ortaya koyacaktır. Ancak basitlik ve fasitlik tavrı ise insanı, Kur'an ahlâkına uygun bir yaşam şeklinden tamamen uzaklaştırır. Peygamberimiz (S.A.V) *"edepsizlik ve çirkin sözün girdiği yer çirkinleşir"*[4]

buyurmaktadır. Bu sözde bildirildiği gibi gafil bir ruh haliyle yaşayan insanın hayatına da çirkinlik ve karmaşa hâkim olacaktır. Böylelerinin bulunduğu yerlerin; çözümsüzlüklerin yaşandığı, sorunların bir türlü aşılamadığı, gerilime uygun, huzursuz ortamlara dönüşmesi kaçınılmazdır. Ancak burada "bâtıl basitlik dininin" çok önemli bir özelliği ortaya çıkmaktadır: Basitlik tek taraflı yaşanmayacaktır. Basit kişilerin bu kirli kültürlerini sergileyebildikleri kişiler yine kendileri gibi aynı kültürün içindeki gafil kişiler olmaktadır.

Allah'ı unutarak insanları ve çıkarlarını ön planda tutmak, kişiyi "bayağı"laştırır.

Basitlik denilince insanların büyük çoğunluğunun zihninde, konuşması bozuk, gülüşleri ve tavırları estetikten uzak, güçlü bir kişiliği olmayan insanlar canlanır. Oysa basitlik bunların yanı sıra çok daha geniş bir anlam taşır. Basitlik yalnızca görgüden ve nezaketten uzak tavırları kapsayan bir kavram olmayıp, esas olarak Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edememekten kaynaklanan bir ahlâk yozlaşmasıdır. Dolayısıyla böyle bir karaktere sahip insanın mutlaka abartılı tavırlar sergilemesini beklemek yanlıştır. Bir kişinin insanlardan korkması, onların rızalarını kaybetmekten kaygı duyması, onların sevgisini ve hoşnutluğunu kazanmayı Allah'ın sevgisinden ve hoşnutluğundan önemli sayması ya da onlardan medet umması da o kişiyi basit davranışlara yöneltir. Bunların yanı sıra bir kişinin karşısına çıkan olayların Allah'ın kontrolünde olduğunu unutarak paniğe kapılması, yakınması, öfkelenmesi de basitlik göstergesidir.

Kur'an'da bildirilen; *"Ey Şuayb" dediler. "Senin söylediklerinin çoğunu biz 'kavrayıp anlamıyoruz'. Doğrusu biz seni içimizde zayıf biri olarak görüyoruz. Eğer yakın-çevren olmasaydı, gerçekten seni taşa tutar-öldürürdük. Sen bize karşı güçlü ve üstün*

değilsin"[5] ayeti ile Allah bu insanların içinde buldukları inkârın şiddetini bildirmiştir. Kimi insanların karşısında eğilen, onları hak etmedikleri bir yere koyan bu insanlar Allah'ın sevdiği ve seçtiği **Şuayb Peygamberin** faziletini, üstün kişiliğini, samimiyetini ve ahlâki değerlerini takdir edememiş, onun yalnız yakın çevresinden etkilenmiş ve çekinmişlerdir. İçinde buldukları inkârın azgınlığı ile, bu kişiler güzel ahlâktan ve insaniyetten tamamen uzaklaşmış, basitliğin kirli kültürü içinde yaşamayı tercih etmişlerdir.

Basit insanların gafil ve cahil bir hayat yaşamaları kaçınılmazdır.

Gaflet: İnsanların, Rabbimiz'in varlığını unutarak, ölümü ve ahiret gerçeğini arkaya atarak, dünyevi istek ve tutkularına uyup bunlarla uğraşmaları sonucunda Allah'ın yüce emirlerini bırakmaları anlamındadır. Allah'ın; **"Onlar dünya hayatının sadece dış (görünüüşü)nü bilirler (gerçeğinden ve içyüzünden habersizdirler). Ahiretten ise (daha da) gafilirdirler."**[6] ayetinde bildirdiği gibi; olayları sadece dıştan görünen yönleriyle değerlendirmekle yetinen; Allah'ın bu olaylar üzerindeki mutlak hâkimiyetini düşünmeden yüzeysel bir bakış açısıyla yaşamayı kendileri için bir kültür haline getiren kişilerin bu durumda olmalarında inanç eksikliklerinin önemli bir etkisi vardır. Yaratıcımız olan Allah'ın büyüklüğünü, gücünün ve hâkimiyetinin sınırsızlığını gerektiği gibi kavrayamamış olmaları, onların, basitlik kültürünü yaşama konusunda çirkin bir cesaret kazanmalarına sebep olmaktadır.

Basit insanların hayatlarında yüksek ideallere rastlanmamaktadır!

Müslümanlar dünyada Hak ve adaletin tesisine ve ahirete yönelik büyük idealleri olan insanlardır. Bu ideallerin başında ahirette Allah'ın iman edenler için hazırladığı cennete girme isteği yer alır. Ancak bunun üstündeki yegâne idealleri Allah'ın kendilerinden razı olmasıdır.

"Allah, mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara içinde ebedi kalmak üzere, altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde güzel meskenler vaat etmiştir. Allah'tan olan hoşnutluk ise en büyük (derecedir). İşte bu büyük kurtuluş ve mutluluk (saadetidir.)"[7]

ayeti bu gerçeği anlatır.

Cennet, nefsin arzu ettiği her türlü nimeti içinde barındıran kusursuz bir mekândır. Kur'an ahlâkını yaşayan bir insanın içinde yaşamayı tutkuyla arzuladığı, kavuşmak için çaba harcadığı

sonsuz güzellikler diyarıdır. Ancak ayette de bildirildiği gibi bir mü'min için sonsuz güç sahibi Rabbimiz'i razı etmek her şeyin üzerinde olmalıdır. Bu amaç doğrultusunda bir Müslüman kendisini her an daha güzel ahlâklı olacağı şekilde yetiştirmeye, insani özelliklerini ise daha güçlü ve kaliteli hale getirmek için hedefini her geçen gün biraz daha yükseltmeye çalışmalıdır. Bu nedenle samimi bir Müslüman kendini hiçbir konuda yeterli görmez, çünkü yeterli görenler asla kişiliğini, karakterini ve davranış biçimini değiştirmek ya da geliştirmek ihtiyacını hissetmez. Müslüman, kişiliğindeki gelişimi hiçbir dünyevi ölçü ya da kıyaslama ile sınırlı tutmaz. Her an daha iyiye, daha güzele, Allah'ın kendisinden razı olacağını umduğu daha olgun bir karaktere sahip olmaya istekli olur. Kendisini, dünyayı değil cennet ortamını ölçü alarak geliştirir ve Allah'ın cennete layık gördüğü peygamberler gibi üstün ahlâklı insanlarla bir arada yaşamayı umarak bir hazırlık yapacaktır. Bu yüzden de hedefi hep çok büyük olacaktır.

Oysa Allah ve ahiret inancı zayıf olan gafil bir insan için idealler çoğunlukla dört duvar arasına sıkışmıştır. Bu kültürün içinde yaşayan bir insanın Müslümanlarda olduğu gibi yüksek bir ideal içinde olması imkânsızdır. Bu tip kişilerin idealleri daha çok dünya ile sınırlı kalmıştır. İyi bir ev, iyi bir iş, iyi bir aile ortamı, iyi bir yaşam standardı en yüksek idealleri arasındadır. İnsanların bir kısmı sadece bu klasik ideallere ulaşmayı ister ve bunları elde etmek için hayatları boyunca çalışıp ömrünü boşa harcamaktadır.

Haçlı Batı'nın, bozuk eğitim ve yetiştirilme tarzının kişiyi basitlik kültürüyle yoğurması doğaldır!

İnsanların kendi aile içerisinde, yakın ilişki içinde oldukları arkadaş kesimlerinden ya da içinde yaşadıkları sosyal çevreden aldıkları telkinler de, basitliğin kültürünü yaşamalarında önemli bir etki olmaktadır. Aile ortamından başlayarak okul ve arkadaş ortamı ile devam eden eğitim sırasında kişinin çevresindeki insanlardan öğrendiği düşünce ve davranış biçimleri tüm yaşamında etkili olmaktadır. Eğer bir insan cahiliye toplumu içinde yetişmişse ve kendisi de Kur'an ahlâkını benimsememişse, o zaman çevresinden öğrendiği çirkin karakteri aynı şekilde devam etmeye çalışacaktır.

Özellikle çocukluk yıllarındaki gözlemlerin ve deneyimlerin bu bozuk karakterin yaşanmasındaki rolü büyük olmaktadır. O çağda anne babasının, yakın akrabalarının ya da arkadaşlarının içinde yaşadığı kültür kişiyi derinden etkileyip, henüz hiçbir şey bilmeyen bir çocuk çevresindeki insanlarda gördüğü iyi ve kötü her şeyi hafızasına alır. Belli bir süre sonra da bunları taklit ederek benzer olaylar karşısında aynı tepkileri vermeye aynı konuşma tarzını benimsemeye başlar. Belli bir yaşa kadar zevkleri, alışkanlıkları, davranış biçimleri neredeyse bu kişilerin birer kopyasıdır. Hatta kendisine yeni ve iyi bir şey öğretilmek istendiğinde hemen tepki göstererek annesinden,

babasından ya da yakın görüp kültürünü benimsediği başka bir kişiden böyle öğrenmediğini öne sürerek güzel bir davranışı uygulamaktan kaçınır.

Allah Kur'an'da; **"Hayır" dediler. "Biz atalarımızı böyle yaparlarken bulduk. (Onları taklit edip bu yolu tuttuk.)"[8]** ve **"Ne zaman o kimselere (gerici, gelenekçi ve taklitçi cahillere): '(Gelin) Allah'ın indirdiği (akli ve nakli delillere, insani ve İslami değerlere) uyun' denilse, onlar: 'Hayır, biz atalarımızı izinde ve üzerinde bulunduğumuz şeye (yerleşik geleneklere ve geçmişten kalan göreneklere) uyarız' derler."**[9] ayetleriyle cahiliye insanların bir kısmının körü körüne atalarının asılsız uygulamalarına uymakta ısrar ettiklerini anlatır.

Felsefi teoriler değil, nefis terbiyesi gereklidir!

Hüseyin Akın'ın; **"Şayet felsefe akli kullanmanın ve doğru düşünmenin yollarını gösteren bir disiplin olarak takdim edilirse gençlerin yüzü duvara değil kapıya dönecektir"** tespiti isabetlidir. Ali Öztürk'ün hikmetle felsefeyi yüzleştirmeye çalıştığı makalesi de böyledir: **"Çağımızın en büyük sorunu köpük bilincin hikmetli sözü yutmasıdır. Bu imajolojidir. Köpük-bilinç, bir yanıyla, sıradan bir sözü olduğu gibi kabul etmek ya da reddetmektir. Eğer bir bilgiye sorular sorabiliyorsak orada felsefe var demektir. Bu sorular aklınızı ve vicdanınızı kullanarak sorduğunuz sorular ise orada hikmetin varlığı devreye girmektedir. Sıradan kabuller ise bizi sadece duygusalığa itmektir. Duygusal olmak ise "an"a göre yaşamayı kör taklitçilik yapmayı netice verir. Dünü ve yarını düşünmeden, gerçeği ve sonsuz geleceği aramadan karar vermek ve harekete geçmek insanı kendi benliğinden, insanlık bilincinden ve yaratılış gayesinden uzaklaştırarak alt türlere ve behimi dürtülere yönlendirir. İslami Hikmet ise insanın duyarlı olmasını netice verir. Yani sözünde ve eyleminde tutarlı, samimi, ahlâklı ve adil olmayı gerektirir."**

Elbette felsefe; sorgulama, eleştirel yaklaşma, körü körüne bağlanmama gibi hasletlerin gelişmesini sağlıyorsa, güzeldir. Ama felsefe; kafaları karıştırmaya, imanları karartmaya, şeytani vesveseler yumurtlayıp, dini anlayış ve ahlâkı yozlaştırmayı hedefliyorsa, bu şeytanın mektebidir.

Kabalık ve Basitlik Ahlâkının Ortaya Çıkış Şekilleri ve Tarzları!

a) Bedevilik ve Kirli Kültürleri

Her dönemde olduğu gibi Peygamberimiz (S.A.V) döneminde de din ahlâkının inceliklerini kavrayamayan, yüzeysel ve kaba düşünce yapısına sahip, imanı kalplerine yerleştirememiş insanlar vardı. Bu kabalık ve basitlik dinini benimsemiş olanların ilk örneği Asr-ı Saadet'teki bazı "Bedevi"ler oluşturmaktaydı. **"Bedeviler (cahil ve gafil ama kaba ve kibirli göçerler) inkâr ve nifak bakımından daha şiddetlidir. (Çünkü) Allah'ın elçisine indirdiği (Kur'ani kuralları) sınırları bilmemeye de onlar daha 'yatkın ve elverişlidir.'** ..."[10]

yetiyle bildirildiği gibi, Bedeviler itaatsizliğe ve kaba hareketlere müsait insanlardı. Peygamberimiz (S.A.V) gibi mübarek bir Zat'ı bizzat görüp tanımlarına, sohbetlerine katılmalarına, O'nun tebliğini almalarına, O'nun üstün ve seçkin ahlâkına, her durumda asil, kaliteli ve modern tavırlarına şahit olmalarına rağmen Bedevilerin çoğu, kendilerini geliştirememiş, kaba ve basit bir çizgide kalmışlardır. Bu basitlik; onların Allah'ın şanını gereği gibi takdir edip kavrayamamaktan, dine olan yanlış bakış açılarına, itaat anlayışlarından Peygamberimiz (S.A.V)'e karşı olan saygısızlıklarına, oturup kalkmalarına, yemek yemelerine kadar tüm tavırlarına yansımıştı. Günümüzde ise; kolay ve haram yollardan zenginleşmiş, yurt dışına gidip biraz para biriktirmiş ve dil öğrenmiş veya gelip yerleştikleri büyük şehirlerin gecekondu semtlerindeki arsaları zamanla değerlenmiş; ama görgüsüz ve kültürsüz kimselerin şımarık ve gururlu tavırları bedevileri andırmaktadır.

b) Bakış açısındaki basitlik ve seviyesizlik

Bilindiği gibi insanın olaylara bakış açısı, sahip olduğu kişiliği ve yaşadığı kültürü yansıtır. Yüze gerçek anlamını veren bakışlar, kişinin içinde yaşadığı ruh halini, kültür düzeyini, kişiliğini ve karakter seviyesini teşhis etmede önemli ipuçlarıdır. Allah'a iman şuurunu ve insanlık onuru ve sorumluluğu taşıyan, içinde ahiret korkusu duyan, ihlaslı bir mü'minin bakışlarında derin bir tevazu, teslimiyet ve olgunluk göze çarpacaktır. Gözlerinde dünyevi tutkuların uzak ve olgunluğa ulaşmış bir insanın mutmain olmuş bakışları insana güven kazandıracaktır. Allah'a iman ettiği, akıllı ve şuurlu bakışlarından açıkça anlaşılır. Peygamber Efendimiz (S.A.V) bir hadisinde; "Ölümü en çok hatırlayanı ve ölümden sonraki (hayatı) için en güzel şekilde hazırlananı size bildireyim mi? İşte onlar en akıllı-şuurlu olanlardır" buyurmuşlardır.[11]

İşte bu şuura sahip bir Müslümanın bakış ifadesine doğal olmayan sahte anlamlar yükleme çabasında olmaması, aksine bakışlarını rahat bırakmış, güven telkin eden bir anlam taşıması; onun ruhunun, imanın kuvvetiyle sakinleşmiş olduğunun kanıtıdır. Bakışları; güzel ahlâklı, Allah

korkusu içinde yaşayan ve bir cahiliye kültürü içinde yaşamamakta kararlı olduğu belli olan bir insanın bakışlarıdır. Bu bakışlarda heybet ve keskinlik vardır.

Basit insanların düşünce ufukları, ancak kendi kültürlerine ait sıradan konuları anlatacakları kadarıyla sınırlı ve yüzeyseldir. Bu nedenle aynı kültürü yaşadıkları insanlarla çok yakın diyalog kurabilirlerken, bu kültürden uzak kişilerle konuşmaları son derece dar bir çerçevede gerçekleşir. Kendi basit dünyalarında yaşayan insanların gün içinde açtıkları sohbetler ve bu sırada kullandıkları kelimeler dahi hemen hemen hep aynı şeylerdir. Onlar konuşmaya başladığında diğer kişiler hangi kelimeleri dillendireceklerini, hangi konulardan ne şekilde bahsedebileceklerini bile tahmin edebilir. Ufukları geniş olmadığından, Allah'ın yarattığı güzellikleri ve dünyada gelişen hadiseleri İslami ve samimi bir gözle yorumlayamadıklarından yeni bir konu bulma, düşündüklerini etkili anlatma yetenekleri kısır ve kısıtlıdır. Hatta kendilerine hatırlatılsa bile bu durumlarını fark edip rahatsızlığını duyacak anlayıştan dahi yoksunlardır. Samimi imandan uzaklaşıp basitlik dinini benimsedikleri için akıl, basiret, feraset, hikmet gibi özellikleri kapanmış, hidayetleri kararmıştır.

Üstelik çok sınırlı ve sığ düşünme ve konuşabilme kapasitesi taşımalarına, geniş görüş sahibi olmamalarına rağmen bu insanlar, kendilerini çok önemli, çok zeki ve akıllı zannetmektedir. Bu nedenle konuşmaları sırasında genelde kendilerini hep öne çıkaran bir üslup içindedirler. Yoğruldukları kirli kültürün kendilerini soktuğu alçaltıcı durumdan habersiz bir şekilde kendilerini gizli ya da açık şekilde öven konuşmalara girişirler. Oysa Müslümanlar "...
Övgü (hamd),

**(asla)
çocuk edinmeyen,
(doğmayan ve doğrulmayan)
mülkte ortağı olmayan ve
(acizlik ve çaresizlikten)
dolayı yardımcıya da (ihtiyacı) bulunmayan Allah'adır.**

"[12]

ayeti gereği övgülerini daima Allah'a yöneltirler.

c) Bu kültürü yaşayan insanların ortak özelliklerinden biri de: dünyada meydana gelen olaylardan, Müslümanlara yapılan baskı ve haksızlıklardan; zayıf bırakılan, çaresiz kalan insanların yaşadıkları zorluklardan habersiz ve ilgisiz konuşmalar yapmalarındadır. Bu kişiler dünyada yaşanan bu acı gerçeklere asla ilgi duymazlar, akılları her zaman kendileri için kurdukları küçük dünyalarında. Yeryüzünde yaşanan olayların gidişatından, Kur'ani kuralların ve İslam ahlâkının yaşanmamasından dolayı insanların karşılaştıkları

zorluklardan, yine İslam'dan uzaklık nedeniyle çıkan iç savaşlardan ve ülkeler arası çatışmalardan, açlık ve sefalet içinde yaşayan insanların maruz kaldıkları sıkıntılardan çoğu zaman haberleri dahi olmamaktadır. Daha doğrusu bu olaylar kendilerinden uzakta olduğu için onları ilgilendirmez konulardır. Kendilerine bunlarla ilgili bir soru sorulduğunda olup bitenlerden habersiz oldukları, hiç ilgilenmedikleri açıkça anlaşılır.

[1] Al-i İmran, 110

[2] Al-i İmran, 159

[3] Furkan, 63

[4] Tirmizi, Birr 47

[5] Hud Suresi, 91

[6] Rum Suresi, 7

[7] Tevbe Suresi, 72

[8] Şuara Suresi, 74

[9] Bakara Suresi, 170

[10] Tevbe Suresi, 97

[11] İbni Mace, Cilt 10, Sh. 540

[12] İsra Suresi, 111